

Bánfalvi Mária

INICIÁLÉK

TARTALOM

INICIÁLÉK

KI BÁNJA A HALOTT HANGYÁKAT?

RITMUSBAN MONDOM EL

UTÓSZÓ

ÖNÉLETRAJZ

INICIÁLÉK

A szél erősen támadt
Akart valami nagyot
De elszámolta magát
S felkavarta a homokot.

Kék ég alatt
A fű zizeg
Titok lappang
Sátor pihen.

Versenyez a
Cigaretta
Startol fehérén
Menet közben
Elkékül
Célhoz érve
Fekete.

Gondunk röppen
Gonosz lakol.
A mesében.

Estike részeg
Reggelre ébred
Végem van, mondta
Nem alhat tovább.

Hinni kellemes
Remélni biztató
Mindkettő kapható
Telekommunikáció.

Isten takarja két szemét
Befogja két fülét
Föladta réges-rég.

Jancsi és Juliska
Ételt vitt nagymamának.
Hálából megette őket.

Lótnak futnak
Lótok Futók
Lehagyják a
Lemaradót
Lóthalálban.

Megépült a ház
Medencéjével
Meg is ünnepelték
Tiszta feketében.

Nem meg igen
Birokra mentek
Nem lehet győztes
Mindenki vesztes.

Nikotin, alkohol
Ópium, eLeSDé
Tiszta vízből
Levegőből
Szökik az oxigén.

Megatonnákat
Iskolák
Kórházak
Élelem
Otthonok
Helyett
Megatonnákat
Vesznek.

Majd ha lemegy a nap
Majd ha nyugszik a
fény
Ne félj lehalkul
Az idegesség.
Moccan az alvó
Hallik a csönd.
Pihenj nyugodtan
Senki se jön.
Puha az éj
Jó a sötét.

Halál annyi.
Születés ugyanannyi.
Valahogy nem egyezik
mégis.

Óra az élet
Felváltott
Természet.
Napok daraboltan
Órák felboncoltan
Hová lesznek az évek.

Örök a lét
Szól az optimista
Örök a nemlét
Szól a pesszimista
Mindkettő igaz.

Jelen az Isten
Belátom igaz
Idő, te vagy az (Isten)
De hagyjál most magamra.

Pórázon kutya él
Kutya nép
Gazdátok fél
Lazítani.

Virág hever porban
Egy gyerek fölveszi
Dobd el azonnal
S valaki megveri.

Hol a zöld már nem segíthet
Falak vesznek körül
Mert a falak lettek
Második természetünk.

Szél elállt
Szellő se jár
Víz nem
mozdul
Meleg van
Emberek
Mozognak
Szótlan
Titok lappang
Csend van.

Rágalmazták ártatlanul
Nem is tudott róla
De nem értette a csend
Körülötte mért van.
Dobolt a csend bezárta
Ordítani kéne
Hát ordított.
De nem lett jó vége.

Élvezte
Hús eső
Hullott az
Arcára.
Nem tudta
Belehal
Nem is oly
Sokára.

Szemem mint Adyé
Mondta rám valaki.
Szegény Ady, Ady.

Változnak divatok
Divatokkal korok
Komolyan kell venni
ezért a divatot.

Társasági lények. Szépek.
Kíváncsi lettem egyre.
Megkérdeztem: mit csináltál
egész életedben?
Beszélgettem arról
Mit csinálnak mások.
Ez volt mindig a fő
Elfoglaltságom

Választás:
élni mások bőrén
Gazdagon.
Vagy:
mások élnek bőrödön
Gazdagon.

Korrupció nincsen
XYZ-ben.
Hogyan lehetséges,
Meg kellett néznem.
Meglepetésemre
A hír igaz, tényleg.
XYZ-ben
Emberek nem élnek.

Felsikolt az égre
Sokáig hal a csend.
Holnapra megtudjuk
Mennyien maradtunk.

Ki dolgát nem érti
De abból kell megélni
Sorsa milyen lehet?

Érlel a gond
Nem az idő.
Magadra utalva
Kincseket
Bányászol elő.

Kőbe vésve késsel
kínnal
Jött elő a mű.
S megölte alkotóját
Olyan élethű.

Sorsod osztod
Százezrekkal
Gondod marad
Oszthatatlan.

Minden élettelen történés
Pusztá erő fizika
Minden élő képesség
Kémiai változás
Merő kémia.

Szeretnéd ha barátok lennénk
De én nem lehetek.
Ismerlek téged, de te engem
Nem ismerhetsz meg.
Világnyi gátja van
A megismerésnek.

Ahogy ment lépteit
Visszaverték falak.
S míg töprengett az eseten
A falak mögött
Elvérzett egy idegen.

Véget ért a csendes éj
Harci gépek jönnek
Légy éber, ne félj
Önvédelemből
Fognak löni minket.

Semmi dolga
butaságokkal
Ó, mi mindenből
kimarad!

Kiknek van sírnak
Nincs elég
S elvesznek azoktól
Akiknek nincs elég.
Így van kettéosztva
Az emberiség.

Egyél szívem
Vasárnap van
Pihenj
Holnap újra
Megpróbálhatsz
Megtalálni
Engem.

Ismeretlen kezek
Írják sorsunkat
De belénk nem látnak
S ez a végzetes hiba.

Részletekből
Áll a lényeg
Miért hanyagolnád
őket?

Gyöngül a test
Szűkül a gond
Test és gond együtt
Elmúlnak
Maguktól.

Kedves olvasó
Jó lenne több is
Tudom
De vedd fontolóra
- régi bölcsesség -
A sok megárt
Ha mégoly jó is!

Óh szép magyar!
Utol vagyok magamat
érve!

KI BÁNJA A HALOTT HANGYÁKAT?

Kot-kot kodkodás
Mindennapra egy tojás!
Rúzs, lakk, cicoma,
Minden napra új ruha!
Kény, tény, szerzemény,
Minden nap egy költemény!

Nem mindig jó
Az abszolút tisztaság,
Mert akkor például
Mit esznek a hangyák?

Vannak nekem is
háziállataim
a tücskök, bogarak,
hangyák...
nem is tudom...
ezek állatok-e,
vagy csak
tücskök, bogarak
és hangyák.

Egy szörnyeteg lettem
A tücskömet megöltem
Pedig szerettem hallgatni
Hogy cripelt a csöndben
Ő volt nekem a nyár
Ő volt nekem a tavasz
Ő volt itt nekem
Mind a négy évszak
Beszorult a csőbe
S a lefolyó víz
Előlte előlem.
Én meg csak néztem.

Rómában láttam egy gorillát egy igazit
Sztóikus nyugalommal könyökölt
Nézte az „embereket” a rács mögött
Nagyon megértő volt.

Hiszünk a Magazinoknak,
A heti és napi sajtónak,
Hiszünk a rádiónak,
Az Esti Krónikának.
Hiszünk a kinyomtatott szónak,
Az összes könyvnek,
S a könyvhöz hasonlóknak.
Hiszünk a mindenható
Televíziónak,
Az ünnepi Szónoknak.
És Minden
Hangoskodónak.

A horizont fölött
Kelnek az új napok
Arccal feléje
háttal az éjnek
Ritmusra ballagok.

Fordult az év
S a pillanatot én
Átaludtam újra.
Harangok zúgtak Ott
Míg itt a müezzín
Hívta a másnapot.

Sose az volt a baj,
hogy igaz, amit mondtam,
a baj mindig az volt,
hogy kimondtam.

Csak egyféle igazság van.
De sokféleképpen lehet elérni.

Az ember
meg tudja
változtatni
történetét
ha előbb
elpusztítja
kitalált
Jóistenét.

Az időt tapogatom
az előbb itt volt
a karomon
fel akarom fogni
kezemben
a csillagtalan éjbe
hulló percek.

Naponta ezerszer
mondom el
gyönyörű nevedet
suttogva
titkodat
nem árulom el.

Mire megérkeztem, elment
magányokból magányokba
estem
az átok rajtam
illanó percek kivéve
magányom halhatatlan.

Virrasztottam.
Míg te aludtál
A fellegek
Siettek
A Hold előtt
Nyugatról
Keletre.
Mire felébredtél
Sehol se voltak már
Szemedre tűzött
A vakító napsugár.

Dübörgő dobszóra
Bekúszik
Szívedbe
A csend.

Mi számít?
Semmi,
Még a hol,
s az itt sem.
Csak a most.
A halottaknak
még a most sem.

1400 éve
a sivatag népe
a kislányokat homokba
temette élve.
6 éves korban
az apa
gödörbe tette,
rászórt homokot.
Bajt nem akarva
a gyermek óvta
apja ruháját
ne legyen piszkos
segített letörölni
a homokot.
Azóta lelke
nem nyughatott.

Ebben az egyetemes
borzalomban
hogyan gyászoljam
évek ezreit
a tegnapot, előre a holnapot,
minden következő napot.
Istenem
Nem értem.

Valamit az ember
mindig tehet,
egyedül az idővel
tehetetlen.

Csigamódra lassan
cammognak az órák
de az én óráim lassúbb a
csigánál.
Megállt
mert Faustus kiáltott
„Állj meg idő!” pont most!
S ez egyszer, az idő,
szót is fogadott.

Londoniak voltak.
Hallgattam a zenét,
Mozarttól a Höffnert,
Majd Beethoven
Pastorálját.

Ifjú fuvolását
A zenekarnak
Három estén
Csodálhattam.
Az egyik szünetben
Közelébe mentem,
Néztem, s visszanézett!
Csak egy pillanatra
Én sokkal tovább
néztem.
Huszoneves ifjú,
Én meg voltam negyven.
Szólni hozzá.
Nem volt önbizalmam
Visszamentem.
Másnap elutaztak.
Elvitték a látványt.
De ha nem írom le
Órá már nem, csak
A zenére emlékszem.

Megölöm holnap
reggel a hetet
arrébb tolom
a kacsám
sasszézik
szombatról vasárnapra
egy napot.
Majd kiszámolom
hazaindulásig
hányszor ölöm meg
a tegnapot.

Töksötét úr
se lát, se hall,
de tetteti,
zörejeket
vél hallani,
a töksötétől.
halálra rémült
töksötét úr

Végigtáncol a fény
a drótokon.
Este van,
zuhog az eső.
Mi itt élünk
még egy darabig.
Fényvillám siklik
ablakon,
fákon, ágakon,
világokon.
A halált keresi.

Meghalt, s mert előre megmondta,
most az egyszer
igazat adtak neki.
Életében arra vágyott mindig
csak egyetlen egyszer
igazat adnának neki.

A Napot sem várta meg,
Felkelt korán.
Hiába sietett a tavasz
Órá sem várt tovább.
Mert elment
Együtt a téllel,
Köddel, dérrrel,
Hideggel.
Rideg rögök között
Virrasztott
Megsebzett
Tudatom.

Annyi levelet írt,
amennyit kapott.
De hangulatittas levelekre
választ sose kapott.

Vádold a Végtelent
Ha nem tetszik
Sorsoddal hogy vert
Ami vagy mivoltod.
Kérd számon a
mindenséget,
A nyers fizikai erőket,
A születő s haló csillagokat,
Ne csak egyet, milliárdokat,

Mért vagy az, ami vagy!
Kérdezd meg a Földet,
Ő választhatott?
Gyilkos kínban
Pályára robbantott,
Törvénytől lökődve lett,
Nem lenni nem lehetett,
Hordja rohanó,
Forgó végzetét,
Ismétlésre átkozott rendben
A törvényes mindenségben
Ott a sorsod is.

Követeld a vadvirágtól
Illatozzon rózsaként
Követeld a csupasz zord sziklától
Legyen selymes puha rét
Mondd a fűznek
Teremjen kalászt
Mondd a gaznak
Ne nőjön buján
Mondd a tövisnek
Ne szúrjon
Mondd a fecskének
Ne szálljon
Mondd a póknak
Ne szőjön
Mondd a szélnek
Ne fűjjön
Mondd a tigrisnek
Eressze őzikéjét
Mondd a viharnek
Ne zúgjon
Kérj ezerszer
Ezret is
Nem figyel rád
A természet
Csendre int.

De régen elmentek
A múltba vesztek
A novákpusztai
„Fényes szelek”
Akkor még
Kikértétek volna
Ha szólítanak
X. Y. Úrnak.

Nem hánytorgatom
Nem is szólok rátok
Azóta magam is
„Misszisz”, Madam,
Meg „Yes, Madam”
vagyok.
De nagyon búbánatos.

Hívhatná az asszonyt
Mert tetszik neki,
De nem hívja.
Azt mondja magában,
Nem is akarja.
Hogy öntudatosan
A „nem”-et választotta.
Mi lenne, ha mégis...
Ha mégis szólna neki!
Mozdulatlan arcában
A szeme árulkodik.
Tapasztalat tovább
Egy lépéssel sem vitte,
Néma volt, s a pillanat
Megdermedt örökre.
Elment onnan, mintha
Mi sem történt volna,
S egyre mondogatta:
Mert Ő így akarta.

Szabadságot maga
Soha nem tapasztalt,
Csak a hite, hogy
Ő szabad, nagy.

Ne mondd, hogy
Nem jó.
Mondd inkább:
„Tovább!”
Mondja el
Szóval, vonallal,
Testével, arcával,
Kezével, lábával,
Hangjával...
Ne mondd, hogy elég,
„De szólj hozzá, hogy
Nagyon Szép!”
Mosolyogj, mondd neki,

Szereted,
Hogy elmondta,
Amit csak egyedül
Ő tudott.

Körülöttem végtelen az éj
Szeretem ha megjön a sötét
Mélyül az éjszaka
Vele a csend
Lüktető gondjaim
Hallgassatok el.

Érzelmekre megállni
Nincs idő.
Valamit mindig kell csinálni
Rövid a határidő.

Gördülnek mint gyöngyszemek
Lassacskán napjaim.
Nem rózsafüzéren,
Nem nyaklánccon:
Rablánccon.
Börtönnapok,
Nap-börtönök.
Majdcsak
Elszakad.
Nyakláncok, rabláncok,
Napláncok.

Az ablak mellett
Csak itt szeretek
lenni.
Pedig mindig ugyanaz.
Szintelen az ég,
Látom a semmit.
(Mintha szuggeráltam volna,
Hogy a Semmi Esztétika.)
Szép az is,
A Semmiben
Az esztétika.

Mindenki fogoly
a karakterében.

Börtönben él Mindenki
A saját karakterében.

Mi leszünk
A barbárság
K-adik foka
Ötven-hatvan
Évszázad múlva.

Te jutottál eszembe
Megint meg újra
Beköltöztél hivatlanul
Meglapulva. Vártál
Míg magammal maradtam,
Befűrtad csontjaid
Csontjaimba.
Látom arcod előrehajolva
Képzeletem megérinti
Szabályos vágásait,
Érzem mély hegeit,
Milyen késes rituálé
Hagyta ott nyomait,
Beduin vagy néger
Sivatag vagy dzsungel,
Elfordulok
Elkergetem, ott van újra
Nézzem, nézzem!
Ki vagy te énnekem?
Kezemmel sose érinthetem
Arcod szépséges hegeit.

Minden megvásárolható,
Kivéve egy:
Az emberi nagyság
Nem vásárolható meg.

Nem tudnék úgy élni,
Hogy körbezárnak hegyek,
Bármennyire fenségesek.

Mindig nyárban élni
Vágyódnak sokan.
Én élhetek
Mindig nyárban
Felhőtlen ég alatt,
S irigylem, kik nézhetik
A téli fellegeket
Magyarország felett.

Akiket megdicsérni
másért nem lehet,
jó magaviseletükért
dicsérik meg.

Ki nem fogja fel
Egy mondatban
Százban elmondva segít?
A gondolatot kimondani
Elég
Magyarázni nem az én dolgom.
Sok ideje csak annak van aki
Nem ért.

Legtisztább
gondolat
szavak szép
zenéje
cseng,
Életed
egy sorban
mint csillag
egy pontban
ragyog.
Többet nem mond
Ránézel, s tudod.

Hívottak
És hivatlanok
Jönnek hozzám
Gondolatok
A súlyos, komor
Nehezedik
A könnyű ledér
Épp csak jön
Már röppen is
De visszanéz
Ne írjam le
Oly semmiség.

Pont e percben
tegnap este
fürgé méhként
röpködtem még

Csokonai.
Szárnyak nélkül
kedvszegetten
plagizáló
soraimmal
eszembe jutsz
Csokonai.

Abszolút Monarch a Véletlen
Ural mindent, az Embert
S a végtelent
Törvények törvénye
Nyers, vak és féktelen
Imperiális Véletlen
Jót ritkán tesz
Inkább semleges
Amúgy könyörtelen
Dolgok ha összezsengnek
Szabályokban, törvényekben
Akkor csak véletlenül
Találkozott nagyon
Nagyon sok véletlen.

Számolom a lassú perceket
A hosszú délutánban
Gördülnek alá testemben
Mint sziklában fordult
bánat
Szállok mélyre
Az érzéketlen sötétben
Jöhetnek már
a Percek,
Nem érzek mást, csak a
csöndet.

Kihunytak a csillagok
Egyszerre mind
Leperegtek a nappalok
Sötétben a Föld
Lelkek szorongják
Várják a másnapot
Félelmet súg a homály
Süketült szemekben
Éteri csönd
Ki sír a közelemben?
A Föld.

Megjött az éj
Hogy engem
Hogy zavar!
Nem bírok aludni
A barmom miatt.
Zakatol,
Kezemben a toll
Ugrál, tombol.
Az én agyam
Az a barom.
Ugrálok ki-be,
Villany föl,
Villany le.
Két szegény
Madaram
Nem tudja,
Reggel vagy
Este van,
Aludni kellene.
Csak a gazda,
Vele mi van,
Körmöl
Szegény
Verseket.

Ihlet a sötét
A fény kioltja
Dobol a csönd
S a hűtőgép
A sötét hozza
Vágyát a szónak
Fény ellen fogom
Kiroppen az éjben
Örökre
Ott marad.

Versek-írás közben
Megjött az éjfél
Hála isten
Holnap van
Ígérem óra
Ez az utolsó
Ki gondolta volna
Amikor az elsőt
Elkezdtem
Hogy egyszerre

Ennyi lesz
Megszámoltam
Hat lap.
Benne van.
A keserves
Istennyila
Életem.

Amikor a vers nem segít
Abba kéne hagyni már
Kiírtál sok borúlátást
Aludj végre, jótszakát
Küld hozzád a hajnal
Hogy ne féltsd a holnapod
Fiaid már ott lesznek
Kérni a reggeli kakaót.

Most már abba is
Hagyhatom,
Mert máma is
Holnap megyek
haza.
Van egy titkom
Nem mondhatom
Csak a versem
Tudhatja.
Ha jön a szó
A villanyt újra
fölgýújtom.

Én vagyok az
Időfutár
Az időfutár
Én vagyok
Fut ár, idő
Ár az idő
Fut el és föl
Megelőzni
Ár sem tudja
Az időt.

Egy bolond a háztartásban.

Nem vagyok szép
S hogy elnézem
Mások sem azok
De nézd a szép
Csak rajtad múlik.

Mi a dolgom?
Reggelente
egy csomó tücsköt-bogarat
összehordok.
S hogy később el ne
felejtsem korábbi
ilyen-olyan kedvem
lefirkálom,
újra megnézem
hogyan el ne
felejtsem
korábbi ilyen-olyan kedvem.

Nézem a leszálló
Hamupelyheket
Lassan oszlanak a köveken
S képzelem esik a hó
Miközben hívom emlékezetem
Több mint tíz év előtt
Szállingóztak a hópelyhek
S elenyésztek a nedves
Fekete talajon
Mint szavak az embereken.

Földre leszáll
puhán a nyár
rajongva nyílik föl
a láthatár
derűs az ég a rét
dalra fakad a föld
ha egyszer itt a nyár
a telet ne bánd

A semmi minden helyén
Egyszer volt valami
S a valamik helyén
Egyszer megint
Nem lesz semmi
Így lesz a semmi valami
S a valami semmi

Végül is
Minden egyes valami
Ugyanaz mint a semmi.

Leéljük magunkat
A sárga földig
Szó szerint
Akárhogy is a véged
A sárga föld lesz
Emberke.

Otthagytalak világodban
Mert elengedtél a házadból
Elvonulok növeszteni
Drótsövényt
A fejem körül
Vastag kérget
Mellkasom körül
Beengedem a levegőt
S a férgeket
Csak a többiek
El ne érhessenek.

Mit nekem exotikum
Pálmák aloék
Sivatagi Ázsia, trópusi délvidék
Hol vagytok tölgyek, gesztenyék
Almafák, cseresznyék
Sápadt porosan
Sarokba húzódó
Fehérvirágú bokrok
Vakító párás tiszta kék
Ködös esős szürke ég
Ez itt, az ott
Hol van az otthonom.

Heves vágyaim
Mint csillagok fényei
A messzeséggel
Csillapodnak
Tovább kántálni nem
A vége már közel

Ott lakom, ahol a felhők árnyéka
el metszi a hegyek csúcsait
ahol vastag késsel keretezett a város
ahol képzeletet lélegzel a sivatagi
széllel
ahol este a városon puha fények ülnek
s egyszer egy évben a hegyeket
vattába burkolják habzüst egek.

Türkizkék madár
Csapkodva száll
Leszállna fára
Bokorra virágra
Türkizkék madár
Házra leszáll
Tető kies, kár
Dombra leszáll
Kopár kövek sár
Betonra leszáll
Fulladó szürke
Úzi - tovább
Vasra leszáll
Lába sérül
Elszáll
Hol az iránya
Zöldnek pirosnak
Kéknek
Hangoknak a szépnek
Türkizkék madár
Telnek az évek
Új falak új tetők
Új betonok új vasak
Készek.

Nincsen nő
Udvarlással
Kielégíthető
Ha mondod neki
Szép vagy
Gyanakvó lesz
Mért nem azt mondtad
Hogy nagyon szép vagy.

Vasalás közben írok
Írás közben vasalok.
Ebből azt gondolnád
Egymást ihletik.
„Az aki költő akar lenni,
Sej-haj, kezdjen el
vasalni!”

Népi líra
Egyszer sírok
Rá meg egyszer
Nevetek.
Jön a verssor
Magától is
Ha már egyszer
Elkezdte.
Folyik a szó
A víz a bor
A hülyeség,
Egyszer sírok
Vagy ordítok
Emberek
Vers születék.

Jó ez a vers
Holtomiglan
Holtodiglan
Gyere rózsám
Kettyints meg.
 Esik eső
 Jó az isten
Karikában
Karikára
Jön az újra
Kettyints meg.
 Zamatos sorban
Derék fajankó
 Jó a vers
 Ha jó a szó
Refrén bevált
Kettyints most.

Szexis ronda
Mária
Az időt túlélni
Hogy akar
Az idő mániákusa
Hol a senki
Nem segíthet
Várni mire
Mit akar
Szexis ronda
Az időt várja
Az idő
Nem akar
Számol mániákusan
Elmenni a napokkal.

Az eső elállt.
Én is elállok.

RITMUSBAN MONDOM EL

Milyen az életem
Ritmuskeserves
Asszonynak szeress
Érik az ember

Mint formába öntött
Egyetlen mozdulat
Ember és sors
Versem mint szobor
Egyetlen mondatban
Kimondott
Emberi sors.

Sok kicsi fájdalom
Kúszik fölfelé
Összegyűlnek koponyámon
Fáj az én.

Fejét lehajtja
Vagy elnéz másfele
Ne lássa várja,
Rejtse magát
Ilyen az ember.
Múlnak a napok
Elkapott szemekkel
Mi történik közben
Fogalma sincs.

Én vagyok
A legyőzött armada
A megvert csapat
A levert lécs
A fáról lehullott gyümölcs.

A végtelen éjben
Hogy túlélje hitte
Közel a reggel.
Hogy meg ne öljék
Benne a fényt
Imákkal telt a csönd.
Felhasadt a sötét

Megkondult a harang
Eljött a reggel
Temetni.

A Kozmosz vonzott
Izgatott
Most és
Mindörökké ámen.

A szükség alkot törvényt
A véletlen után
Véletlenül lett a világ
Mely szükségeket teremtett

Kutasd a kozmoszt
Bőrrel körülzárva
Ott lakozik benned.

Ki tudta előre
Hogy nem zúgnak
A harangok
Hogy elmarad a csoda
Nem jöttek a varázslók
Oda a vacsora
A harangok nem
De felzúgtak a népek
Mert a harangozó
Csendben meglépett.

Mint óriás világbuborék
Éreztem lebeg velem
Egy gondolat
Hirtelen szétfoszlott
S tudtam soha többé
nem tudhatom.

Ha a versnek
Nincs értelme
Akkor mi van?
Rajzolod a szavakat
Számolod a szótagokat
Élvezed a ritmusát
Jól hangzik.
Értelme nincs.
De Vers van.

Tanultál-e verset írni?
Hát Petőfi tanult-e?

What's the *méter* with you?

Kurva jó évek voltak.
Hát aztán!
Elmúltak.
Csak a MOST
Soha nem
„Hát aztán.”
Egyfolytában
Húsba vág.

Mindennapos gondjaink
Mindenperces ürügyeink

Mindennapi
Ügyes-bajos
Dolgaink
Mindenpercnyi
Ürügyejjes
Előí-
tételeink

Paszteles harmóniák
És hangszórós csendek
Rezegnek a szemem előtt
Csengenek fülemben.

Tengerparttal kombinált
Ötsillagos szállodák
Embermajmok erre kell
Gyűjteni a pénzetek.

Éjszakák és nappalok
Lógnak ki az ablakon
Számolom a holnapot
Tologatom magam előtt
Mint babakocsit asszonyok.

Kis ugrás
Az előző
Következménye
Nagy ugrás
Nem lehet
Csak véletlenek
Eredménye.

Süket
Tékozló
Léha
Gazda, az vagy.
Isten hallgatsz.
Mert rég
Hulla vagy.

Isten listen!
A listád!
Figyelsz vagy
Meghaltál
Egy percet évbiliókból
Adni ha tudsz
Nézd meg
Mit csináltál.

Kémiai kompozíciókon múlik
Kiket szeretünk meg
S kémiai kompozíciókon múlik
Kik szeretnek meg bennünket.

Türkizkék tenger
Number two
Szerelmem.
Number one
Az ember
Merthogy
Jól elmúltam
Negyven,
Ráismertem.

Érdekes-e egyáltalán
Ül-e mellém valaki
Az ember teljes története
Teste összes titkai.

Remeg a toll
Mert remeg a kezem
Nem félek
Csak nézem
De érdekes
Hogy megráncosodtam
S remeg a kezem.

Ahogy sétáltok
Én nézem a partot.
Elfordulok gyorsan,
Ti is csak voltatok!

Az idő megy mindenképp
Velünk vagy nélkülünk.
Nem jobb-e
Ha ellenállás nélkül
Együtt lépkedünk?

A pillanat eljött
A pillanat itt van
Végre elkaptam,
Hol van?
Ez már egy másik,
Már az ezredik rohan
Hol van a jelen,
Mikor van...
Kapkodok, kapkodok,
Kapkodom a múltat.

Szabad vagyok
Mit kezdjek vele
Elment a családom
Nincsen itt senki se
Megyek ahova akarok
Nem számít az óra
Nem kell ezt-azt készítenem
Nem csörög az óra
Na most aztán szabad vagyok
Mit kezdjek hát vele
Tántorgok a szobák között
S figyelem a régi echókat.

Rohanó szürke egek alatt
Megállt a nyomor

Fehér alakok sietnek
Fekete ernyők alatt
A tenger szürke habokban tombol
A piszkos partokon.

Élni a legalsó polcon
Az utca az otthon.

Mit jelent zsidónak lenni
Ha tudni akarod
Én is zsidó vagyok.
Legalább egy helyen
Mindenki idegen
Kiközösített
Furcsállott
Megfélemlített
Üldözött
Lenézett
Stranger
Tedd az empátiád vissza.
(Nem kell empáthia.)
Te is zsidó vagy.

Nincs szabály
Nincs törvény
A véletlen, a hiba
Irányítja
A teremtést.
Cél nélkül
Keletkezett
A „teremtmény”
A végső ok
A véletlen
Alkotott törvényt
És aztán
Tégedet.

Behunyt szemem mögé
Senki se láthat
Takarnak a semmi
Barrikádjai
Önvédelemből se kell
Ébernek lenni.
Szabadság,
Hát mégis létezik?

Versem érthető
és igaz.
De egyszerűnek
Nem az.

Ha látsz házat
Kitárt ajtókkal
Ablakokkal
Befogadni
messzit s közelt
az a szív s az elme
Jöjj be, beszélj,
S pihenj!

Naplemente
Bámulom a tengert
Gyenge szél
Halk eső szemerkél
A látvány megkapott
A tenger nem viharos
Csöppnyi rákok vonulnak
Kifelé a parton
Elképzelem tankok támadását
A tenger felől...
Mért épp tankok
Nem azt akarom
Ezek rokokó hölgyecskék
Kecsesen lépkednek elő
Rejtekeikből
Miközben óriás vízfalak
Érkeznek a széllel
S eltakarják őket
Ámuló szemeim elől.

Lepereg a nap
Lefutja a kört
Körbemegegy a Föld
Én még hányszor
Tarthatok vele
Bárha nem is
magamtól megyek
A furcsa az benne,
A Napot a Földdel
Negyvenötször
Jártam körbe
Nem valami sok.
De megduplázni
Azért nem akarom.

Hordában
Suhognak
Szárnyasok
Vagy százan
Föl a Napnak
Itt lecsapnak
Még és még
Míg beér
A vonat.

Nyomtalanul eltűnni
Mint két kis madaram
A kalitkából kirepülni
Szeretnék
Semmit se hagyni hátra
Beleveszni a világba
Eggyéválni a semmivel
Ha voltam is
Nem kell tudnia
Senkinek.

Megijesztett
A szomorúság
Felemelt öklömben.
A látvány nem,
Képzelet a minden.

Nem találtam ki semmit
Mindent átéltem
A sorok
Érzeteim
Szóba került
Termékei.

Mert a Nap
Most bukik
Fáradt égen
Rózsapír
Az ablakok
Az éj tükrei
Mefagytak a hangok
Nem a közel
A távol sír
Hold bandukol
A fák ágain

Madár se égen
Se földön nincs.
Hideg van
Apám haldoklik.

Szegény apám elment
Meghalott.

Miért az üresség?
Hol vagy?
Kb. húszan vagyunk
A csónakban, bőrdőkkel
Mindenki vadidegen
Gondolom, kiesek,
Micsoda zűrzavar
Kihúznának
Mindenem csuromvizes
Az óceán pajzán
Körülöttem.

Beszélgettem a tengerrel.
Elsuttogtam neki
Az egész életem.
S hogy megértette, abból tudom,
Ahogy utána
Megsimogatott.

Szeptember
Várjuk a telet
Október
Már kellemesebb
November
Tele ünnepekkel
December
Csendesebb reggelek
Január
Hisztérikus szelek
Február
Vattában a hegyek
Március
Az itt a legszebb
Április
Tengerpart reggel és este
Május
Hirtelen forró a lég
Június

Homályos minden kép
Július
Mindenki utazik
Augusztus
Visszatér az év.

Jön váratlanul
Eszembe egy szó, egy sor
S fűzöm őket egymás alá
Mintha rajzolnék mintát
Füzetlapon.
Csillagom verses gondolatom
Megszerettelek, s ettől
Egészen más lett
Az öntudatom.

UTÓSZÓ

Miért nem lettem pszichológus, amikor egész életemben szenvedélyesen érdekelt az EMBER, s elvégeztem a pszichológia szakot a Bölcsészkaron, igaz, az egyetem és az én kölcsönös elégedetlenségeinkre egymással.

Addig eléggé egyenletes mederben folyt az életem.

De attól kezdve olyan kacskaringós lett, hogy a görbe azóta is egyre görbébb lesz.

Szerencsésen vagy átkozottan azóta is mindig útközben vagyok a négy égtáj között mentálisan és fizikailag egyaránt.

Nem az „élet hány” ide-oda, inkább az értés vágya és a véletlenek.

Jobban érteni, az embert, aki végtelen változatokban mutatja önmagát, s aki végül is minden változatában ugyanaz.

Miért csak a különbségeket, az ugyanazonosságokat miért nem hangsúlyozzuk? (No utópia, no sentimentalismus, please.)

S ahogy kimondom, hogy különbségek és azonosságok, az egész beláthatatlanul összekuszálódik.

Végül is nem az én dolgom.

Mi itt vagyunk egyenként, s énünk belső sorsa azon múlik, mennyit vagyunk képesek megérteni.

Megtalálni a saját műfajom
Hány évtized kellett
S hogy egyáltalán rátaláltam
Én még szerencsés vagyok.

Muscat, 1991. június 9.

Bánfalvi Mária

ÖNÉLETRAJZ

1945. Megszületés Németországban

1963. Érettségi. Vác, Gimnázium

1968. ELTE, Pszichológus diploma

1970. Házasságkötés. Férj: ománi arab, Ali és régész

1971. Kivándorlás az Arab Emirátusok Szövetségébe: Dubai, Ras Al Khaima

1971. Újra Budapest

1974. Első kisfiam születése: Dániel Hakim

1979. Második kisfiam születése: Tárek Ali

1979-től Oman, Muscatba költöztünk

1990. Neurosurgery, Washingtonban. Jobboldali frontális tumor, meningioma

1991. Még mindig Ománban élünk.

1968-tól mindig dolgoztam, de ha nem, akkor is csináltam valamit.

1985-től kezdtem írni tudatosan.